

Stop, Jacinta, stop!

En ny børnebog om onani er det seneste forsøg på at befri danskerne for de ubehag, der følger med tabuer. Men bogens fortalere glemmer rent, at der som regel er gode grunde til tabuer.

1 Onsdag udkom en børnebog, som fik mit lave vinterhumør til at dale endnu nogle grader og min morgenkaffe til at smage af brækmiddel på trods af, at bogen er trykpakket fra forside til bagside med velmenende intentioner.

Forfatter og journalist Jacinta Madsen, der står bag bogen »Den magiske lænestol«, forklarer i
5 et interview med *Berlingske* om sine tanker med bogen, der allerede har fået meget positiv opmærksomhed på grund af sit emne, som for eksempel i P1-programmet »Kulturen«.

Bogen handler om femårige Oda, der er blevet glad for at gnubbe sig op ad sin mors lænestol. Da Odas mor spørger, hvad hun laver, siger Oda, at det føles som »sæbebobler og sommerfugle i tissekonen«.

10 Så vidt, så godt. Det er måske lidt flere informationer, end jeg lige bryder mig om, men teksten insisterer og fortsætter:

»Hendes mor svarer smilende: 'Så ved jeg godt, hvad du laver. Du onanerer.'«

Det er her, at filmen knækker, og kaffen ryger i den gale hals. Nej, Odas mor. Dit barn onanerer ikke.

15 Voksne onanerer, og fred være med det, bare det foregår på en måde, så sædelighedspolitiet ikke skal indblandes. Hvis små børn gør noget i den retning, handler det om fornemmelser, der er så vage i konturerne, at de ikke kan fremkaldes af velmenende voksne, uden at de forvanskes af voksensproget.

Det onanerende postbud

20 Så når Odas mor i bogen fortæller sin datter, at både »Nabo-Bjarne, postbuddet, pizzamanden, John, mormor, Statsministeren og Dronningen onanerer«, så er det formentlig helt i overensstemmelse med virkeligheden. Det er bare ikke en del af virkeligheden, som Odas mor behøver delagtiggøre Oda i. Den virkelighed har Oda nemlig hverken mentale eller biologiske forudsætninger for at forstå.

25 I *Berlingskes* interview forklarer Jacinta Madsen brugen af ordet med, at man bør kalde »en

spade for en spade«, men derved camouflerer hun poetisk, at der netop ikke er tale om det samme fænomen.

Hun siger ganske vist, at man sagtens kan bruge et andet ord, når man læser bogen, og nævner en far med tre døtre, hvor familien har erstattet onani-ordet med »det dejlige«. Jeg synes ikke, at
30 den omskrivning stiller sagen bedre, og kan igen mærke kaffen få bræksmag i munden.

I denne specifikke henseende er barndommens land i min optik en afsondret have, den voksne for længst har forladt og aldrig mere kan vende tilbage til. Kloge voksne har som bekendt smagt syndens frugt, og vi nyder den, for det er den, som har gjort os kloge – og den smager godt. Men vi kan ikke sætte frugten tilbage på træet. Vi kan ikke igen blive uskyldige.

35 Til gengæld kan vi sagtens lade børn være uskyldige, så længe det er muligt. Jeg læste en meget vittig bemærkning, der gik i retningen af: »Jeg har aldrig vendt emnet onani med mine børn, og det har været en kæmpe lettelse for os alle«.

Jacinta Madsen kan dog trøste sig med, at hun på ingen måde står alene. Hendes bog er blot den seneste lille del af 100 års forsøg på at fjerne alle tabuer, alt ubehag og al skam fra det indre
40 og ydre landskab i Danmark.

I dag ville man kalde det normkritik, men det er foregået, lige siden Poul Henningsen digtede »Elskov er den vilde blomst / I gartnerhænder går den ud«. Det bygger på en formodning om, at al inddæmning af lysten nødvendigvis må være af det onde. Sociale og seksuelle tabuer skal bortkrænkes i fremskridtets navn, og ubehaget vil derefter på magisk vis fordampe.

45 I modsætning til det, man måtte mene i Politikens Hus og i andre kulturradikale forskansninger, er der imidlertid gode grunde til, at tabuer og ubehag overhovedet findes. En af grundene er den blufærdighed – og det kan være, jeg cirkelargumenterer her, *but so be it* – som langt de fleste mennesker er udstyret med, og som i bedste fald er med til at beskytte dem mod oplevelser, de ikke er parat til.

50 Den totale krig mod tabuerne er forsøgt før, i 1970'erne, da seksuallivet som bekendt blev givet »fri«. Men fri mig for det grænseløse bollerum af et land, vi ville befinde os i, hvis det rent faktisk var lykkedes.

Protestantisk skam og skyld har gjort Danmark til et stort land i åndelig henseende. Det er grunden til, at vi har verdens mindste korruption. Det er derfor, at vi har verdens sundeste grund-
55 lov, Janteloven. Men det er også grunden til, at jeg – indtil nu – kan slippe for at høre om andre menneskers onanivaner, der interesserer mig lige så lidt som konsistensen af deres afføring.

Noget andet er, at skam, skyld og blufærdighed er med til at gøre den voksnes seksualliv betydeligt mere interessant end at blæse sæbebobler. Men det er en helt anden historie. Og den er, som det forhåbentlig fremgår af denne klumme, ikke for børn.